

1. Een gloeiende steen

Donna sloeg met een diepe frons in het voorhoofd de voorlaatste bladzijde van de Cito-toets om. Het puntje van haar tong hing slordig uit een mondhoek – het keiharde bewijs dat ze geconcentreerd aan het werk was. Naast haar schoof Willemijn onrustig heen en weer op haar stoel. Ze liet haar potlood voor de vierde keer vallen, boog opzij om het op te rapen en gluurde naar haar vriendin in de hoop een bemoedigend knipoogje op te vangen. Maar Donna reageerde niet. Willemijn slaakte een zucht van vertwijfeling. “Blijf je concentreren, Willemijn, je doet het hartstikke goed. Volhouden,” klonk de stem van Juf Suus. Ze zat niet achter haar bureautje. Ze had ergens een kussentje vandaan gehaald, in de vensterbank twee potten met sansevieria’s opzijgeschoven en zich daar comfortabel geïnstalleerd. Het was een handige plaats om haar zwoegende leerlingen in de gaten te houden. Ze had het stevige trapje met twee treden dat altijd naast het bord stond onder haar voeten gezet. Willemijn haalde haar schouders op, een wanhopige beweging die liet zien hoe ze er zelf aan twijfelde of ze wel goed bezig was. Het was zo moeilijk! Het was zo veel! Nu keek Donna op en lachte even naar haar. Ze stak haar duim op en keerde terug naar het toetsboekje.

“We hebben nog vijfendertig minuten,” zei Juf Suus.

“Ik wil zo graag met jou mee naar de havo, Donna,” had Willemijn geroepen toen ze vanmorgen aan de toets der toetsen begonnen. “Ik hoop het zo! Dan kunnen we gewoon beste vriendinnen blijven!”

“Dat blijven we toch wel,” had ze Willemijn gerustgesteld. “Al zou je in Friesland gaan wonen, wij zullen altijd elkaars beste vriendinnen zijn.” Dat waren ze al sinds groep drie, toen Willemijns vader werd overgeplaatst en ze van de ene dag op de andere op een nieuwe school met allemaal vreemde kinderen werd neergezet. Ze had gehuild. Donna had haar getroost en Ricardo van Sichem had haar uitgelachen. Vanaf die eerste dag had hij haar de hele tijd ‘huilebalkje Hofwegen’ genoemd, de stomme pestkop.

Nog vijfendertig minuten en al bijna klaar. Het zat helemaal mee vandaag. Donna hield tijd over om alles nog eens rustig door te lezen. Rekenen kon ze wel laten zitten, maar de vragen bij Nederlandse taal moest ze nog maar eens overlezen. Was het nu ‘zij onthoud, zij onthoudt of zij onthout’? Hoe langer ze erover nadacht, hoe ingewikkelder het werd. Zo te zien was Hatice ook al klaar. Ze zat verveeld om zich heen te kijken en knipoogde naar Jimmy, waarvan ze wist dat hij verliefd op haar was.

Donna vouwde het toetsboekje en het antwoordvel in elkaar en legde alles aan de zijkant van haar tafeltje. Ze greep naar haar leesboek en zocht op waar ze was

gebleven. Maar ze kon haar gedachten er niet bijhouden en staarde naar de grote zwart-wit foto's van Afrika die aan de muur van het lokaal hingen. Aan het eind van deze middag ging ze met Audrey naar Schiphol om Tante Margot op te halen. Tante Margot uit Albina ...